

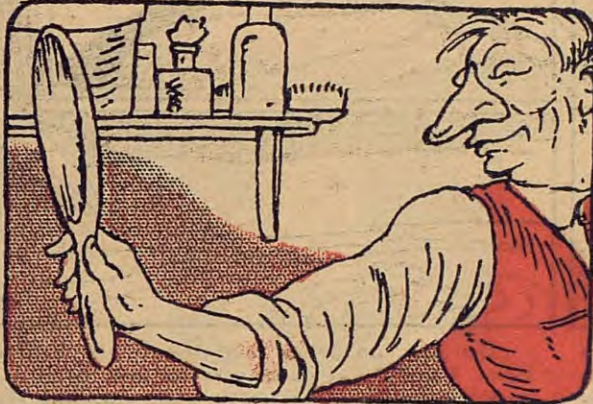
VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL NAS DE CARTRO

Ja es véu que el senyor Tomàs és un home de poc nas,

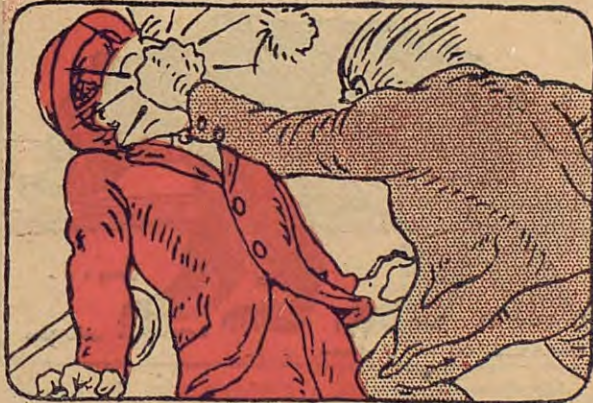
prò peca de presumpció i se'n posa un de cartró.

Així surt a passejà... caram quina tropa fal!

Amb un que va com un foll li trepitja l'ull de poll,

prò aquell és un xic tarot i li venta mastegot.

L'home es queda bo i parat amb el nas tot aixafat.

Els qui han vist aital desgràcia volen dur-lo a la farmàcia.

Més per un cas apurat sempre porta un duplicat

i es muda el nas amatent... I així es calma la gent.

(Continuació)

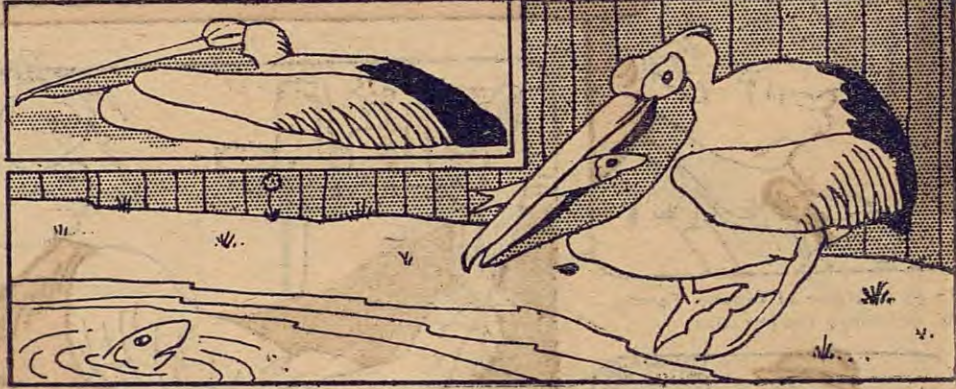
En Naciró en la illa solitaria

Quan en Naciró tingué algunes comoditats en la casa que s'havia construït, fent com de costum en totes les seves empreses...

...es proposà no descansar fins a tenir una col·lecció zoològica. Primerament prové de peixos un estany que construí.

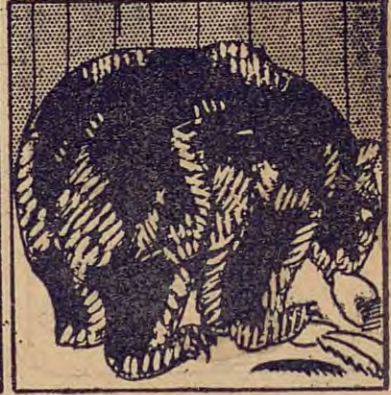
Un jorn, un pelicà mig ensopit per la gana que portava, caigué en les seves mans. En Miliu el portà vers els seus dominis on, tan prompte hi fou deixat, començà a treure el ventre de pena engollint ràpidament els peixos...

...convertint-se en poc temps en el pelicà més arrodonit i lluent que hi ha en el món de les aus.

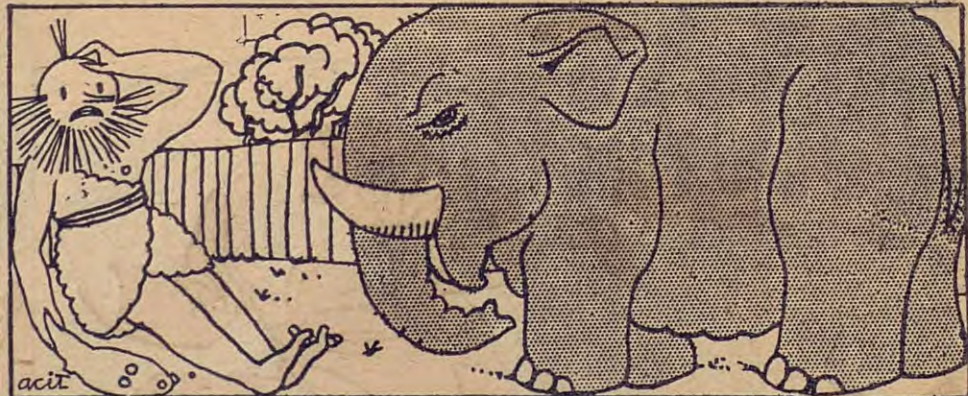
Mentrestant, gràcies a l'astúcia d'en Naciró, un ors es veia agafat pel nas i en camí d'engroixir ço que el nostre heroi creia una col·lecció zoològica.

Però el qui anava a engròixir era l'ors que no deixà del pelicà ni les plomes més petites.

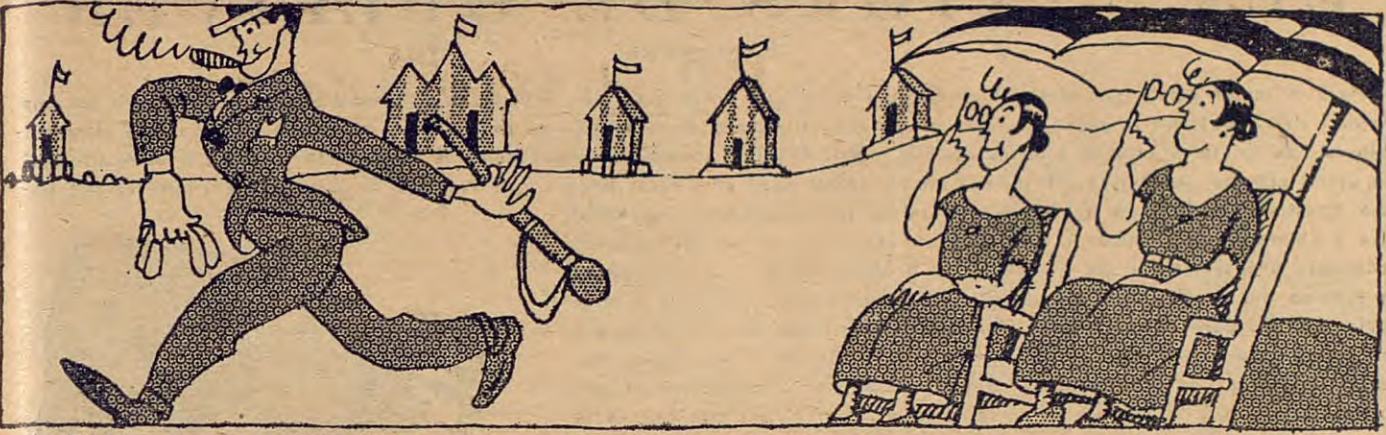

Una nit en Miliu cregué arribada la seva felicitat, en donar caça a un elefant, que, un cop dipositat en el seu parc...

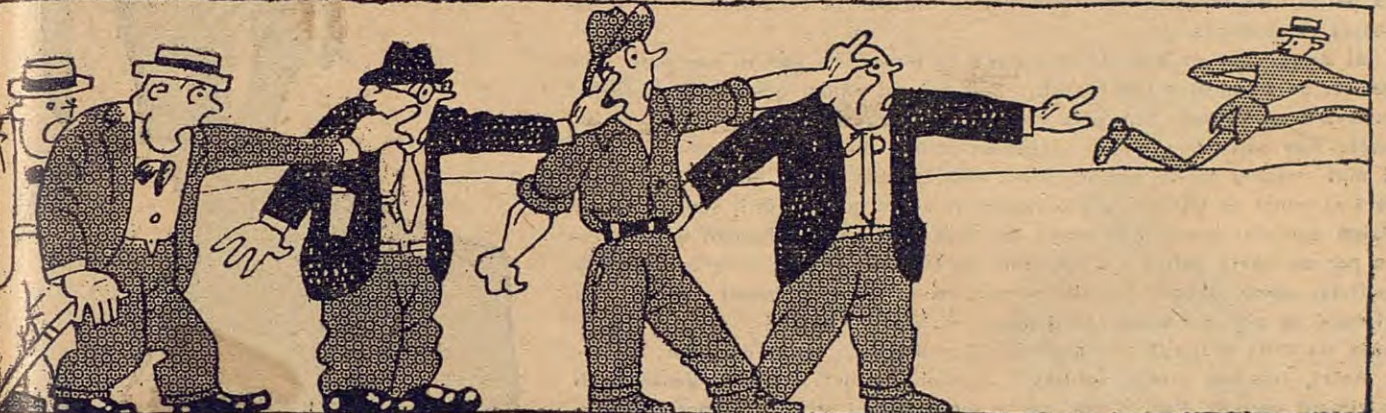

...no tardà en engollir el darrer hoste entrat, apareguent el dia següent als ulls d'en Naciró l'únic exemplar de la cèlebre col·lecció més inflat que un Montgolfier. L'elefant havia resultat carnívor!

(Continuarà)

En Peret era un tranquil·làs que no pagava mai a ningú. Com si això no fos prou i massa, encara es permetia el luxe d'anar a gaudir del «veraneó» en una platja de moda.

Però, per la seva dissort, aill s'ni trobaven també el seu sastre, el seu camiser, el dels elàstics, el dels mitjons i molts altres perjudicats, els quals, en adonar-se del deutor, fells d'ira i arborats d'una pruïja de venjança, decidiren empaïtar-lo.

Però ell, que era allò que se'n diu un «mano», es posà ràpidament el mallot i s'ajegué a la sorra. El sol, que sent una especial simpatia pels Perets, es posà a torrar-lo tan de pressa, que quan s'alçà ja era negre del tot.

Passarqua 1921

I així pogué passar tranquil i sense perill per davant dels seus acreedors.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Però el major perill que correu en Samuel és el que anem a referir. Una tarda, Glumdalclitch havia sortit a fer una visita i deixà tancada la porta del saló on estava dipositada la caixa-estança del Grildrig. Com que el temps era altament calurós, les finestres estaven obertes de bat a bat. Gulliver romania assegut pensant en qui sàb què, quan el sorprené un soroll estrany que tan aviat sonava en un costat com en l'altre. Encara que recelós, va atrevir-se a treure el cap per una finestreta de la seva habitació i es retirà immediatament reprimint una exclamació de sorpresa i de païra en veure un micus del país—de grandària proporcionada als habitants de Brobdinyac—que anava voltant la «gàbia» del nostre heroi mirant-la amb semblant de molt gust i forta curiositat. En Samuel temé ésser vist per la gran bestia i s'apressà a amagar-se sota el llit, però el micus notà la presència d'una figura humana i, després de mil gestos i cabrioles com per a demostrar el seu contentament, ficà la mà per la porta—talment com el gat que juga amb un ratolí—i agafant a Gulliver pels faldons de la casaca, el va treure fora. Després el plaçà entre els seus braços i el breçà com fan les mares amb els petits infants llurs, tot passant-li la mà per la cara amb un aire de festosa complaença.

Si dèiem que en Samuel tremolava de terror, no seriem pas prou justos. Ni de tremolar tenia cor! Era tan gros el pànic, que ni tan sols intentava moure's; era tan gran l'astorament, que ni un plany sortí de sa gorja. Tan sols els ulls es mantenien oberts d'una fàisó inusitada, com si així volgués fer-se millor càrrec del terrible perill que l'amenaçava. Però el temor es féu més gran encara en veure que el simi, sentint remor d'algué que s'acostava a la porta del saló, saltava ràpidament a la finestra per on havia entrat i d'allí, amb un bot formidable, a la teulada immediata, sense deixar mai de portar en un braç—talment com a una criatura de pit—a l'aclaparar Samuel, el qual, des d'allí, oïa ben clarament els crits d'auxili que proferia Glumdalclitch, folla de dolor.

Aviat, tots els criats, soldats i funcionaris del palau es posaren en moviment corrent d'ací d'allà, col·locant escales i enfilant-se per les areses sortints de l'edifici, mentre que el micus, havent arribat a la teulada més alta, s'asseia al bord de la mateixa amb una tranquil·litat que Gulliver estava ben lluny de sentir, notant sota els seus peus un buid terrible que li feia venir un vèrig horrorós que ni tancant fortament els ulls

li passava. Mentrestant, els carrers, passeigs i jardins s'anaven omplent d'una gentada nombrosíssima que, en sa majoria, seguia l'aventura amb la mateixa rialleta que mostren els barcelonins quan, a la Rambla, un lloro escapat s'enfila a les branques d'un plàtan. La mainada, sobretot, ho celebrava com una gran festa i alguns atrevits intentaren tirar vàries pedres per a esporuguir al simi sense pensar que més fàcil era que ferissin la víctima.

Per fi, varis homes lograren pujar i la bèstia, comprenent que corria perill, deixà a Gulliver en una canal del teulat i fugí amb tota rapidesa empaitat per uns quants soldats que arribaren a apresar-lo. I el nostre heroi fou recollit per un dels criats, el qual, ficant-se'l delicadament a la butxaca, emprengué la davallada i l'aconduí promptament on la Reina i Glumdalclitch esperaven ansioses amb els ulls tots plens de llàgrimes. Fins el Rei Ruttrock Scalath no tardà en comparèixer per assabentar-se

de tot ço que havia succeït i per a felicitar al seu «amic predilecte» pel desenllaç de la perillosa aventura. Quan Gulliver hagué begut una copeta de riquíssim cordial i s'hagué asserenat un xic, remercià amb sentides paraules l'interès del monarca i manifestà a la Reina Relplum i a la bona preceptora la fermesa del seu agraiement.

* * *

Com ja hem apuntat més amunt, l'amistat entre el Rei i en Samuel era ben sincera i s'anava afermant cada dia més. Aquest estava molt agraït de les atencions que el poderós senyor li mostrava i el gran Rutrock Scalcath es complavia en fer objecte de la seva particular afecció a qui demostrava tenir un bon cor i un talent gens comú. Per iixò, ço que mai cap dels palatins pogué lograr, o sigui, que se li consultés sobre afers de l'Estat i fins sobre qüestions de caràcter familiar, ho logrà Gulliver completament, sense buscar-ho gens ni mica. I aquesta confiança del monarca féu despertar una fonda animadversió de la major part dels que a la cort vivien contra el minúscul homenet—que ells creien menyspreable—i més encara contra el cap de la Nació al qual s'atrevien a qualificar d'excessivament feble i de massa complascent amb l'estranger.

Tal estat de coses arribà a oïdes del sever Scalcath, el qual, volent fer un escarment i donar la sensació d'incontrovertible autoritat, castigà als principals maldients exhorant-los d'algun càrrec merlitos i demostrant una major simpatia pel Grildrig eixerit. Així, li fou permesa l'entrada, sense previ consentiment, en la cambra i en l'estudi del Rei on era, d'altra part, sempre rebut amb la més gran amabilitat. A voltes s'hi trobava mentre els criats l'ajudaven a vestir i el nostre heroi reia de bon gust i feia riure als altres en intentar posar-se unes calces on desapareixia com engolit per un imà interior, o en tractar de ficar el braç en una mànega de casaca extraordinària que quasi l'arrossegava amb el seu pes. Però, per hilaritat viva i en ell inusitada, fou la que despertà en el Rei la cara veritablement esporuguida que féu Gulliver la primera vegada que vegé afaitar al seu august amic, el qual, per a seguir una moda, es féu treure la barba. I gairebé no n'hi havia pas per menys. En veure aquella llarga fulla de navaja, que era quasi tan grossa com la d'una dalla, i contemplar com es passejava amunt i avall de la cara del «primer ciutadà» de l'Estat, n'hi havia per a fer venir un tremolor de cames al més pintat. Està clar que tot era relatiu, però en Samuel no podia menys d'escriuixir-se de ço que podia succeir en el cas d'un tall desgraciat.

Sortosament, el monarca no consentia aquesta operació perillosa (?) més que dues vegades per setmana, segons el costum generalitzat en el país. A Gulliver se li ocorregué demanar al barber alguns restes de la barba de Sa Majestat, a ço que el complascent artista de l'estisora no s'hi volgué negar. Després agafà un trosset de fusta on hi féu molts forats, a igual distància un de l'altre, i en cada un d'ells hi clavà un pèl de la reial galta amb tal traça i encert, que aviat es formà una pinta que li feia molta falta, havent ja quasi espatllat la que havia dut d'Anglaterra i no trobant mitjà que li fessin els obrers del país cosa tan dimnuta i delicada.

El Rei era molt aficionat a la música i donava molts concerts en el palau, als quals hi assistia en Samuel. Per cert que la primera vegada que aquest oí els sons terriblement estridents de l'orquestra dels gegants, tingué por de tornar-se sord. Ni les canonades més sorolloses ni els trons de més potència poden comparar-se amb el terrabastall de sons que despedien aquells instruments de vent—d'huracà», podria hom dir—que bufaven amb tota la seva força aquella dotzena de músics de pit conflat i galtes rodones. Fou per això que en els successius concerts, Gulliver es féu portar dintre la caixa que Glumdalclitch col·locà en l'indret més llunyà del saló i encara tancà portes i finestres per tal d'apagar el so formidable de la colossal orquestra.

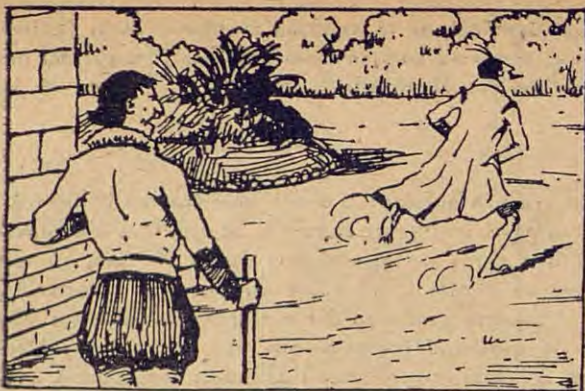
* * *

En la seva juvenesa, en Samuel s'havia dedicat un bon xic a l'estudi del clavicordi i es té de confessar que no el tocava gens malament. Precisament hi havia un instrument d'aquests en la cambra de la Reina i al nostre heroi se li despertà l'antiga afició. Però era impossible del tot tocar en un moble de tals mesures, car cada tecla tenia més d'un pam i ni estirant els braços fins al màxim podia arribar a la meitat de la llargada total del clavicordi. Malgrat tot, el Grildrig era tossudot i—potser anima per allò que el «privat és desitjat».

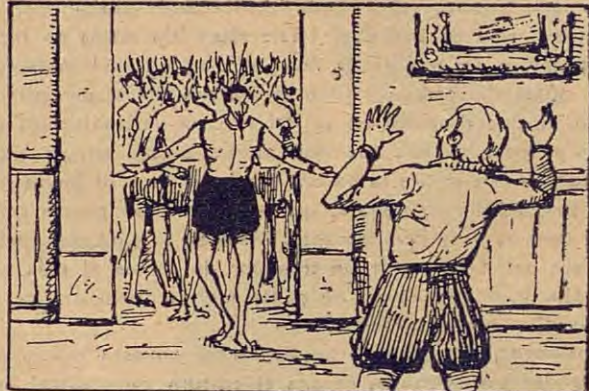
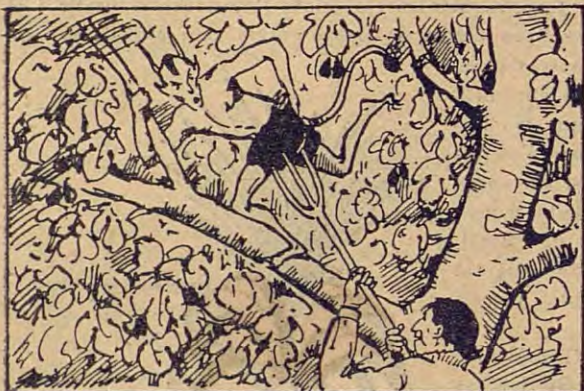
(Continuarà)

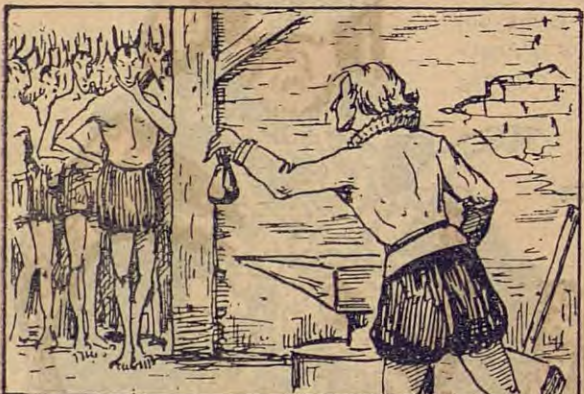
RUTROCK SCALCATH

El banyut volgué aixecar-se, però no pogué aconseguir-ho malgrat els seus esforços. Semblava talment que estigués clavat en el silló. Per fi, el deslliurà el ferrer sota la promesa formal de la víctima de que li donaria 20 anys més de vida i diner a desdir. I el Dimoni sortí corrents i fregant-se les costelles. Però un cop escolats els 20 anys, arribà novament amb un batalló de diables. «Ja que em féu marxar—digué en Misèria—podeu atipar-vos tots de les figures que deixo. Mentretant, em vaig a vestir per al viatge». Els dimonis, gelafrs, s'enfilaren a la figura.

Poca estona després arribà el ferrer amb una forca i amb ella escometé amb gran energia a la cornuda legió. Amb això conseguí 20 anys més de vida i or a discreció. I alliberà al batalló que s'escapà a més córrer. Transcorregut el terme fixat, reaparegué Satanàs. Però aquesta vegada anava ben preparat, car el seguia l'exèrcit sencer de l'infern.

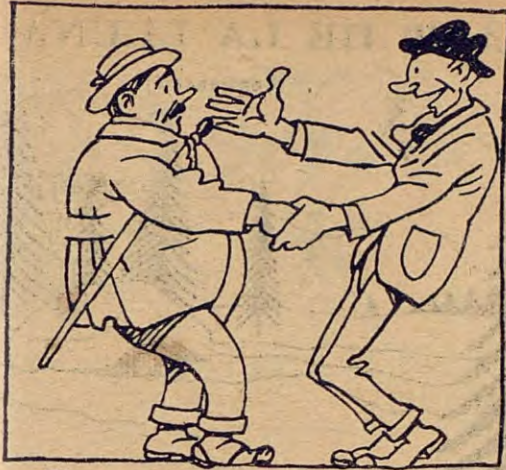

«Escolteu—digué sornaguerament en Misèria.—Vosaltres sempre presumiu creient que podeu fer-ho tot. Doncs bé: a que no sou capaços de cabre tots plegats en aquesta bossa?» Amb tot i el rezel que sentien per al burlador ferrer, el Diable i els seus, enduts per la vanitat llur, es ficaren apressadament en la bossa que en Misèria cuità a tancar i posar-la damunt l'enclusa. I amb el mall els hi donà tan terribles cops, que no s'oïen més que plors i laments. Per fi els deixà en llibertat mitjansant altres 20 anys de vida.

Arribada la data fatiúica, ningú anà a cercar a en Misèria, el qual, cansat ja de viure, demanà i obtingué la mort. I, seguit de la seva gossa Pobresa, arribà a la porta del Paradís, però, havent-lo reconegut, Sant Pere li va negar l'entrada. I essent també rebutjat del purgatori, es dirigí a l'infern. Com que la porta era oberta, en Misèria entrà, però essent reconegut també pels dimonis, que es creien que hi anava per a martiritzar-los, el traqueren a fora immediatament. I es vegé obligat a tornar a la terra.

Es per això que encara hi ha en el món «Misèria» i «Pobresa».

—D'on vens, tan moreno?
 —De Sitges. I tú no has anat enlloc?
 —No, noi, no. Ho dius perquè estic tan blanc?
 —Sí, trobo que estàs molt «cursi».

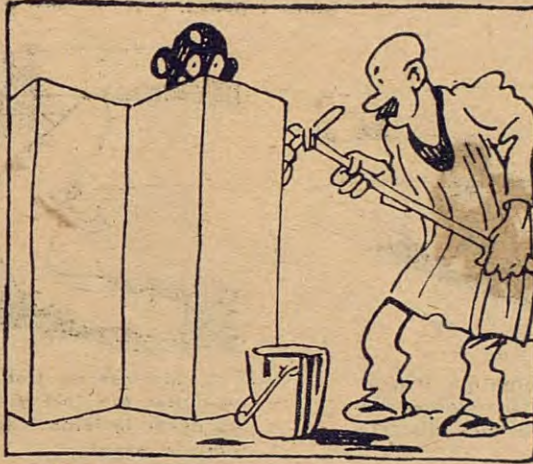
—Ola, Pepet! Què no has anat a fora que et veig tant blanc i fi?
 —No. No m'he mogut de Barcelona.
 —Tota la vida seràs un pobre diable.

—Estic desesperat. Això de que perquè no m'he tornat de color de xocolata tothom tingui dret a insultar-me, em treu de tino.

—Déu-lo-guard. Què me'n faria pagar gaire, senyor pintor, de donar-me una capa de color de xocolata?
 —Oh, això segons la vulgui al oli o al tremp.

—Me és igual, amb tal de que quedi ben bé de color de xocolata...
 —Així, així. Ara va bé!
 —Si vol, després li donaré uns tocs de vernís i quedarà de primera.

—Què val, tot plegat?
 —Vuit pessetes.
 —No en tindria ni per al viatge a Caldetes.

—Manoi i que moreno estàs. Jo he estat a Sitges i no he pogut agafar aquest color.
 —Es que jo he visitat les platxes del Nord.
 —Sempre seràs aristòcrata, tu!

—Chico, no te conozco! Si pareces de Guanabacoa, con ese color.
 —Es del sol.
 —Vaya una temporadita que te habrás pasado en la playa. Que ricacho ese!

—Però què és aquest color? Si fa dos dies et vaig veure al foot-ball i estaves més blanc que el paper blanc.
 —Mira, noi, a tu ja t'ho puc dir. M'he fet donar una capa de color de xocolata.

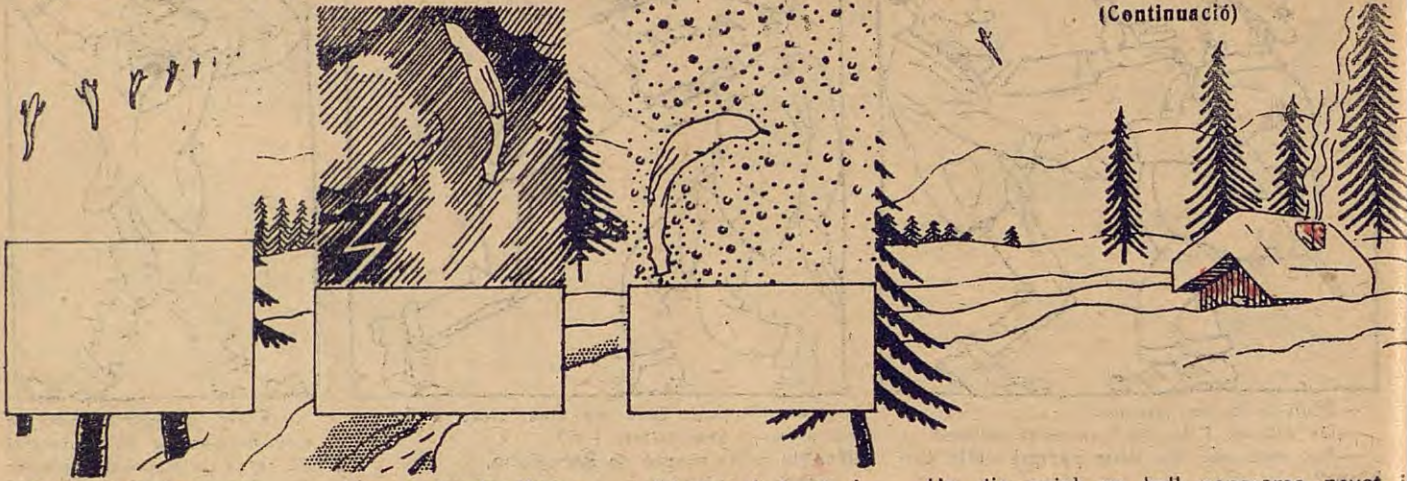
A l'endemà, el pobre pintor, no s'entenia de feina.

El dia 1.er d'octubre, l'home posava aquest lletrero a la porta. Lo que pot la moda!

HISTORIA DEL DARRER HABITANT DE LA LLUNA

(Continuació)

Es salvà de morir ofegat, però quedà tan pansit, que va creure's morir d'inanició.

I per acabar-ho d'arreglar, passà per grans temporals.

Llamps i trons i pedregada i tramuntanes i neus...

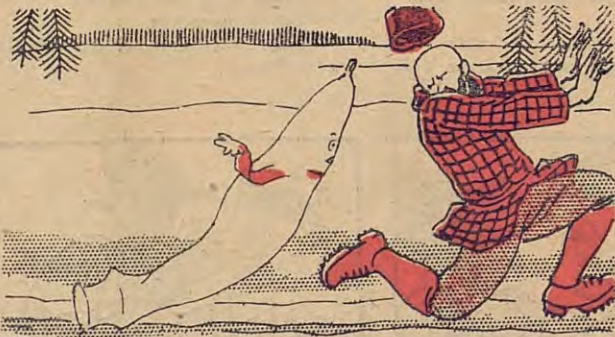
Un dia ovirà un bell panorama nevat i trobà més enraonat això d'anar a caure sobre d'un llit tan flonjo.

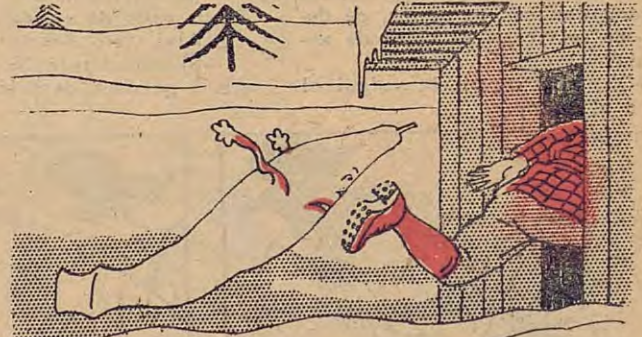
Per fi anà a parar prop d'un home que feia un feix de llenya. Malgrat que el nostre globus procurés presentar-s'hi de la manera més discreta, l'indígena rebé un gran surt.

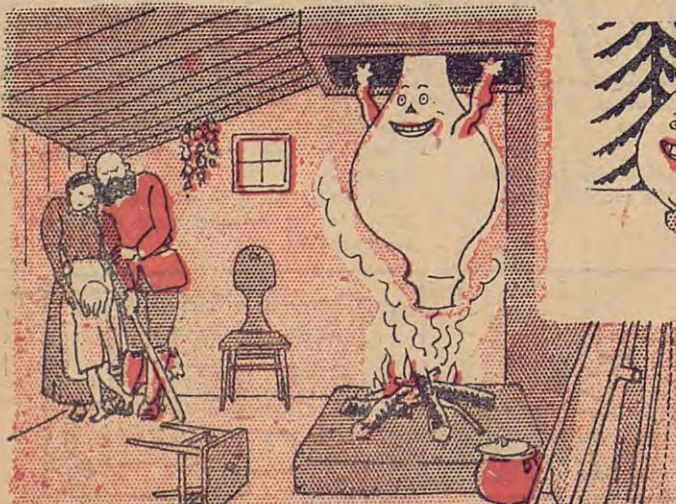
I, alarmat de trobar-se enfront d'un subjecte de nacionalitat tan inclassificable, cregué que ço més prudent era deixar la feina i apretar el pas. Però l'alarmant «indívidu» el seguí.

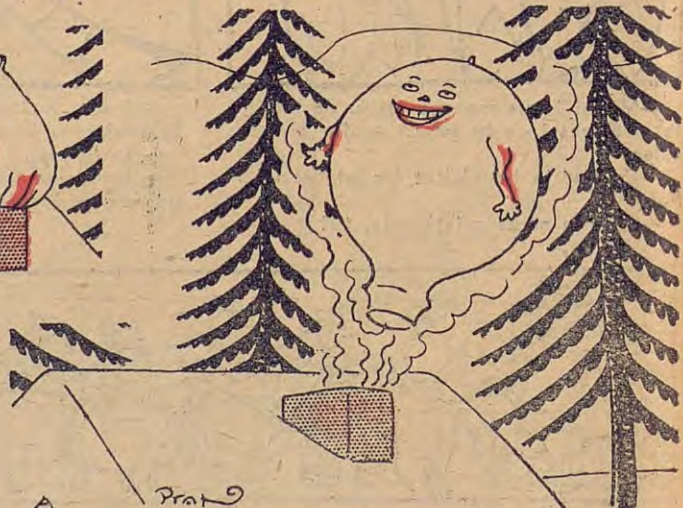
Aquell bon home no era prou il·lustrat per a comprendre que, fugint, produïa una corrent d'aire que el globus es veia forçat a seguir.

Com més corria, més perseguit era i més pànic tenia, i com més volia posar-hi remei, posava «més llenya al foc».

Fins dintre la casa l'empaità aquell enemic per força, però allà al protagonista se li eixemplà el cor en veure una bona llar abrandada i fumejant.

Acabant sortint a pressió per la xemaneia gras i satisfet, i, sobretot, ben convençut de que sempre arriba un remei providencial per a les més gran dissorts. (Continuarà)